

Sárospataki

Ifjúsági Közlöny

Főszerkesztő:

Társzerkesztők

Felelős szerkesztő:

Kósa Szabó Pál

Illyés Bertalan és Pálóczi Horváth Ödön

Szendrey László

TARTALOM:

Szendrey László: Ajánlás. — a.: Dr.
 Tüdős István — Sz. L.: Ősszel.
 Egyedül. (Versek.) — Szabó Andor:
 A legáció története. — Kriston Bathó:
 A világon a legszebb lány. (Nóta) —
 Kriston Antal: Vigan jöttem, búsan
 megyek. — Sz. L.: Búcsú. (Vers.) —
 p. Horváth Ödön: Sztrájk a gyermek-
 szobában. (Novella.) — Azt hittem,
 hogy . . . (Vers.) — Sz. L.: Elválás.
 (Vers.) — Mi, tizek. (Rajz.) — a.:
 Válasz Tantó Jánosnak Utrechtbe. —
 Tarkaságok. — Irodalom. — Egyleti
 élet. — Hírek. — Felelős szerkesztő
 üzenetei. — Hirdetések.

Kiadóhivatali főnök: Csach István — Kiadja: a Főiskolai Ifjúsági Egyesület."

Megjelenik július és
 augusztus kivételé-
 vel havonta egyszer

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Sárospatak. Kollégium.

Előfizetés
 egész évre 7 kor.

A főiskolai könyvkereskedésben bárhol megjelent könyvek eredeti bolti árban kaphatók.

Raktáron: Jogi, theologiai, szépirodalmi, imakönyvek és ifjúsági iratok, írószerek, levélpapírok, hegedű-kellékek, festészeti és főnyképészeti cikkek jutányos áron kaphatók. — Vidéki megrendeléseket azonnal elintézzük.

Főiskolai könyvkereskedés és könyv-
kötészeti kezelőség. Sárospatak.

Nagy választék képeslapokban, hetenkint ujdonság!
Háborus iratok. Térképek.

A ,Központ‘

vendéglőben

minden, ami jó, kapható. Kőbányai sörök, izletes ételek, különféle villásreggelik, kitűnő zselik jó borok. Ezenkívül elvállal bankettek rendezését, bálokban ételek és italok szolgáltatását s jó, tiszta kiszolgálásról gondoskodik

Klein Ábrahám,

a „Központ” tulajdonosa.

S HA NINCS STENDIG S.

órás és ékszerész sárospataki ill. z. letét, mely a legmegbízhatóbb bevásárlási forrás. — Zseb és ébresztő órák, arany ezüst és szíj láncok, mindenemű ékszerek a legnagyobb választékban kaphatók. — Villanylámpák a legkülönfélébb kivitelben, 6 óráig égő elem csak 50 fill. Becserél s javít órákat két évi jótállással.

NYOMTATVÁNYOK

ügymint
heti és havi folyó-
iratok, üzleti nyomtatványok,
levélpapírok, borítékok, névjegyek,
stb. stb. a legmodernebb kivitelben
készülnek a Reform Főiskola:
nyomdában Sárospatakon.

Hentes

üzletem szerda és péntek kivételével
a hétnek többi napján nyitva. Friss
hentesárúk állandóan kaphatók.

A fogyasztóközönség szíves pártfogását kérem és vagyok tisztelettel **Sviatkó János.**

Sárospataki

Iszapági Kőzlőny

XX

XXXV. évfolyam.

1—3. szám.

1918. szept—nov.

Főszerveztő :	Társzerveztők :	Felelős szerveztő
Kősa Szabó Pál	Illyés Bertalan és Pálőzi Horvát Ödön	Szendrey László

Ajánlás.

Ősszel, mikor a természet megkezdi lassú haldoklását, mikor az iskolakert öreg hársai hullatni kezdik sárga leveleiket s az egész természet készül a hosszú, nyugalmas pihenésre, az alma máter megnyitja kapuit, hogy befogadja az új tavaszt.

Mikor a megsárgult rétek felett, a kopaszodó erdők ölen elhallgat a madárdal s a természet felett úrrá lesz a csend, a sokablakú kollégium ódon boltívei alatt vidám láрма kél : a mőzsafiak serege, mint a halottaiból feltámadó májusi erdő madara, víg örömmel üdvözli az újra éledő Munkát.

A mi telünk a nyár s a mi feltámadásunk tavasza az Ősz. Most is, hogy bekőszőntött hozzánk és új virágba borult ismét az alma máter fája, elkőldjük Olvasóinkhoz a mi tavaszunk első fecskéjét : a Kőzlőnyt. Harmincötödik éve már, hogy először kirepőlt fészkeből, harmincötödik éve már, hogy szószólója az öreg iskola örök ifjú diákjainak, de soha nehezebb és válságosabb körőlmények között nem bocsátottuk útjára, mint most.

Kérjük a Kőzlőnséget, ne zárja be ajtaját e szerényszavú madár előtt, sőt fogadja szeretettel, melengesse, erősítgesse, nehogy szárnyaszegetten hulljon vissza fészkébe, ahonnan azért indőlt el, hogy bizonytságot tegyen a szebb jővő nagy munkájára készőlő, megfogyott, de lelkes sárospataki diákságról . . .

Szendrey László
felelős-szerkesztő.

Dr. Tüdős István.

1866—1918.

A pusztító vész előbb derékon ragadta s hogy így se bírt vele, tövestől tépte ki. Megrendítő, megrázó volt kidőlte. Most a hátrahagyott ür előtt állva, bánatos sóhaj kél szívünkben, de egyszersmind még szilárdabb meggyőződés: Nem bízhatunk földiekben! Ime, a leg-erősebbnek látszó teremtés is egyszerre összeroppan, hogy a Teremtő ereje annál nyilvánvalóbbá legyen. Teste lehullott, hogy lelke egész meztelenségében emelkedjen ki. S valóban, ha közelebbről szemléljük a megdicsőült egyházfő után maradt tátongó ürességet, azt fogjuk észrevenni, hogy azt most is élő lelke egészen kitölti, sőt helyén a jó emlék és kegyelet ragyogó köveiből új, ledönthetetlen magaslat emelkedik. Nagy testben nagy lélek volt, erős és bátor, boldogítani akaró eszméinek törhetetlen harcosa, igazi puritán, egyszerű, munkás kálvinista lekipásztor, szolgálatkészségében — kicsinyek és nagyokkal szemben egyaránt — egyenesen mintakép. Ő maga is egyszerű sorsból emelkedvén ki, rokonérző lelke egész melegével karolta fel az elhagyott, szegény emberek ügyét, kiváltképen a szegény diákokét. Alapítványai, még közvetlenebb anyagi támogatásai, szellemi irányításai, buzdításai, melyekben a sárospataki tanulóifjúságot is oly bőkezűen részesítette, soha el nem múló emléket emeltek neki szíveinkben. Ha közöttünk járt, ha találkozott velünk, mindig volt hozzánk egy pár — néha kissé kemény bár, de mindig tiszta jóakarattól áthatott — szava. A munka embere volt s azt mástól is megkivánta. Az alkudozást nem ismerő kötelességtudás volt egyik főerénye s ezt igyekezett mi bennünk is felébresztetni. Kövessük tehát Őt s ezáltal is örökössük meg drága emlékezetét!

Álma legyen csendes! Emléke áldott!

— a.

Ősszel.

Szeretek esténként egyedül maradni,
 Borús őszi csendben sárguló fák alatt.
 Álmatlan álmodni holdas éjszakákon
 S elhagyott úton kószálni hallgatag.

Szeretem ha rám hull hársak hulló lombja,
 Körül ölel lágyan bús krizanthém-illat.
 S szeretem elnézni szelid borongással,
 Amint a kék égről le-le fut egy csillag.

Szeretek ilyenkor az utcákon járni,
 Hallgatni sóhajos panaszát a fáknak,
 Az ablakod előtt órák hosszát állni . . .
 S könnyes vágyódással sirni Te utánad.

Egyedül.

Jó néha egyedül is lenni
 Szelíd, szép őszi alkonyon,
 Rajzolni színes jövő képet . . .
 Elmélázni a tegnapon.

Jó néha csendben útra kelni
 Unalom gályák lágy ölén,
 S nembánomsággal hajózni át
 Kis csalódások tengerén.

Jó még sirni is néha-néha,
 Csak sóhajokkal, könnytelen . . .
 De nem jó mindig búval élni,
 Várni . . . hiába szüntelen . . .

Szendrey László.

A legáció története.

Irta : SZABÓ ANDOR.

A pataki diákok számára nemcsak a tiszáninneri kerületben voltak biztosítva legacionális helyek, hanem más kerületek gyülekezetei is szívesen látták az anyaiskola növendék ifjait. Elmentek ők még túl a Dunán levő eklézsiákba is, -- adataink vannak róla, hogy felkerestek nem egy dunántúli helyet. Tudjuk, hogy napjainkban is számos, egyházi közigazgatás alapján Tiszántúlhoz tartozó gyülekezet Patakról kap legátust. Azonban jelenleg már mégis bizonyos megállapított körzetek vannak, amelyeken belül egy-egy ref. főiskola növendékei ünnepet választhatnak maguknak. Patakról például ma nem mehet legátus a Dunántúl gyülekezetébe s ha mégis érdekei és összeköttetései révén oda specifikáltatná magát, úgy ezen cselekedetiért következő ünnepi legációit veszítené el, amint ezt a pataki ünnepválasztási törvények világosan kimondják.

Nem így volt hajdan, a XVII—XVIII. században! A pataki legátus Dunántúlra is járt, ami mindenestre fáradságos és veszedelmes vállalkozás volt a viszontagságos és hiányos közlekedés miatt. Gondoljuk csak el, milyen lehetett az utazása egy pataki tógátusnak akkor, amikor még vasutnak nyoma sem volt e világon. És mégis akadt vállalkozó szellem nem egy ő közöttük, aki hol per pedes, néha kocsin, de legtöbbször bizony gyalog vágott neki a pár hetes utazásnak. Bámulattal és elismeréssel adózunk a mult századok eme merész ifjainak, akik Patak szeretetét s üdvözlétét tolmácsolták az országnak másik szélén lakó kálvinista hívők előtt.

A pápai kollégium úgylátszik sérelmesnek tartotta magára nézve ezt a gyakorlatot és saját megkárosodásának tekintvén a pataki diákok Dunántúlra való menetelét, egyházkerülete útján érintkezésbe lépett az illetékes tényezőkkel annak megszüntetése végett. Levélváltás folyik e tárgyban a dunamelléki és tiszáninneri superintendenciákkal, mely adatok közül ide iktatjuk a dunamelléki egyházkerület *1799. április 10-én Bogárdon* tartott közgyűlésének ezen ügyben hozott végzését.

„Extractus Actor et Concluser Consistorii Superintendentis Cis. Danubii Bogárdini d. 10. Apr. Anni 1799. Celebrati. Nro. 15. A közelebb elmúlt esztendei Pesti Conferentia alatt a Tiszán innen és Dunán túl lévő Ven. Superintendentiák levelét Amica felolvastatván azzal az alkalmatossággal a' Papai Oskola' a maga könyörgő levelét benyújtotta, melyben ez által az Amica által vallott kárának a kipuhatoltatását kéri.

Végeztetett:

Mivel az említett Amicanak 3-dik pontja szerint a Pataki Collégium magát jelentette volna ennél a Superintendentiánál, ha még most is sérelmét érezne; azonban magát nem jelentvén. hihető, hogy magát megkárosodottnak többé nem tapasztalja: tehát egyedül a káráról erősen panaszolkodó Papai Oskolára nézvéen a *Baratskán* tartatott Consistoriumnak erre az oskolára hozott végezése feloldatik és azoknak az Ekklezsiáknak, melyek Tiszt. Esperes Urak előtt magokat úgy nyilatkoztatták ki s fogják ezután nyilatkoztatni, hogy Pápáról kívánnak ennek utánna Deákokat hívni Innepekre, erre szabadság engedtetik.“*

Amint látjuk, a kényes ügyben a dunamelléki kerület diplomatikusan határoz: az ekklezsiák véleményétől teszi függővé, vajjon Pápáról kívánnak-e legátust s ha igen, ez ellen nincs kifogás. Nem lehetetlen azonban, hogy e határozat meghozatala után is fordultak meg Patakról diákok, mint legátusok a dunántúli gyülekezetekben, amennyiben némely helyen továbbra is szívesen látták őket.

Más oldalról ítélve meg a dolgot, mindenesetre jogos volt a pápai kollégiumnak az a kívánsága, hogy a Dunán túl levő ekklezsiákat első sorban saját diákjai számára biztosítson mint legacionális helyeket, márcsak ez intézmény jótékonyági jellegénél fogva is, melyhez hozzáveendő az a körülmény is, hogy a közelebbi gyülekezetekbe könnyebben eljuthattak, mint esetleg távolabb fekvő helyekre. De meg egyes dunántúli gyülekezetek részéről is megnyilvánult azaz óhaj, hogy ezentúl a pápai kollégium növendékei közül küldjenek hozzájuk legátusokat, amint erről *Patay János*

* A sárospataki főiskola levéltárának A. XXVIII. 10585/139. számú aktája.

pataki kollégiumi rektor professornak a tiszáninneri egyházkerülethez intézett utóbbi jelentése tanuskodik:

* „*Fő Tiszteletű Consistorium!* Minémű leveleket vettem legyen a *Kajári* és *Csajági* nemes ekklézsiákból az eránt, hogy többé deákjaink között hozzájuk innepekre ne küldjünk sőt hogy a közelebb elmúlt Húsvéti Innepekben is akaradjok 's 4 Mart. a postára fel tett, de hozzánk el nem érkezett levelekben kijelentett szándékjok ellen rendeltetett hozzájuk Patakról egy legatus, ezeket bátorkodom a Fő Tiszteletű Consistorium eleibe in origine a megorvoslás végett aláztatosan terjeszteni.

Ongán 2. Maj. 811

A Fő Tiszteletű Consistoriumnak

alázatos szolgálja:

Patay János

a Coll. m. Rectora.“

E jelentés fel is olvastatott az 1811. május 2 án tartott közgyűlésen. E szerint tehát két dunántúli gyülekezet: *Csajág* (Veszprém m.) és *Kajár* (Győr m.) jelenti be azt a kívánságát, hogy ezentúl Patakról legátus ne menjen hozzájuk. Elhatározásuk okát abban találhatjuk, hogy saját kerületük tanulóiifjóságát óhajtották első sorban támogatásban részesíteni, ami természetes is és indokolt is a pápai kollégium ezidőtájt nehéz anyagi helyzete folytán.

(Folytatása következik.)

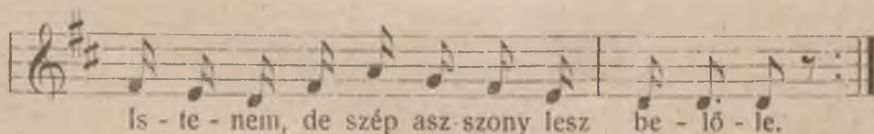
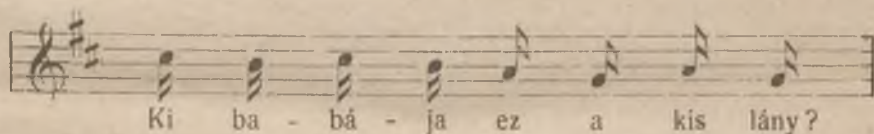
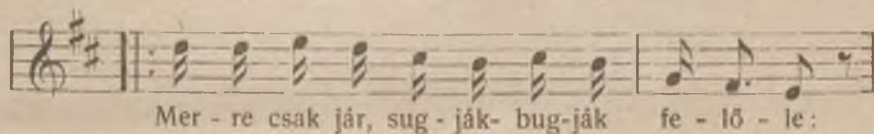
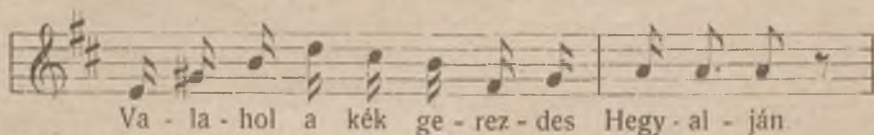
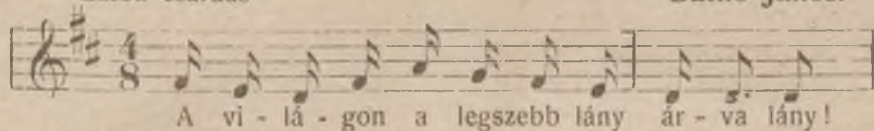

A világon a legszebb lány...

Kriston Antal.

Lassú csárdás

Bathó János.

Árvalányhaj virágzik a Hegyalján!
 Az én rózsám az a híres, árva lány!
 Kétszer sem nyit a virág a határon,
 Enyém lesz a legszebb asszony
 Egy papné lesz a legszebb a világon!

Vigan jöttem, búsan megyek.

(Búcsu)

Vidáman jöttem, dalolva, nótázva s mint vert hadak, most búsan távozom. Az álmok, a szárnyak mind lehulltak . . . Nem repülök, nem szállok. Felhajtva diák-mentém kopott hajtókája s görnyedve vágok neki az üvöltő, magyar vadonnak. S amint széllal bélelt diákgúnyámban a múlt és a jövő véres tusája közepett egy ledől világot romjain, tárt sirokon és vergődő sziveken át a távol gomolygó bizonytalansága felé tartok: könnytelen szemekkel vissza-vissza nézek . . . Látom az ódon, barna falakat s köztük titeket, óh! Fiúk! Pataki diákok . . .! S vértelen ajkam hő imát rebeg: Isten hozzátok! Áldjon meg az Ég! Isten veletek . . .!

Aztán tovább megyek. A pusztá hidegje kimarja orcám; fát dönt a szél elém, jeget vág szemembe . . . Újra visszanezek.

Látom a Hegyalját meg a Bodrog mentét, heted-hét vármegye gyönyörű világát . . . merre legatusok, mendikánások járnak: pataki diákok, ahol jó emberek várva-várják őket, szeretik a lelkők, nótás jókedvüket, imádságos ajkuk . . . merre kíváncsiak, hogy az öreg diák Patakon mit csinál? — Hol olvassák lapját (Ifj. Közl), melyben gazdag még a szegénység is s kacag a koldus nyomorúság. Édes kedvveléssel csapong el a lelkem a kedves helyeken, mikor tizenkét év emlékét lezárom . . . Mert hát engem is szerettek, engemet is vártak. Mert hát én is voltam bús diák — időknék kacagó regőse. — Köszönöm, hogy meghallgatatok . . . Nem magamért tettem . . . szükségből. Most már hallgatagon, szótlán tovább állok! Elnyel a köd, a füst, a csend.

Vidáman jöttem, dalolva, nótázva s mint vert hadak, most búsan távozom. Közétek megyek én, egy szomorú ifjú s régi kedvemet itt örökségül hagyom. Dalolják a fiúk s veletek együtt már én is hallgatom. Adjon az Isten.

Kriston Antal,
volt felelős szerkesztő.

Búcsú.

Kriston Antalnak küldöm.

Öreg diák! A kapu már bezárva :
Az Álma Mater kitagadott Téged
Fiának többet soh'sem fogad vissza,
Nem jöhetsz hozzánk haza, csak vendégnek.

Zsebedben már az elbocsátó írás
Mehetsz, előtted nyitva áll a pálya
Göröngyös út, de majd simára mossa
Szomjas rögére hulló könnyed árja.

Öreg diák! Az út nyitva előtted,
Menj, ne habozz és soh'se is nézz vissza
De gondolj ránk, ha lelked sebben vérzik
S hulló könnyed az útid pora issza.

Gondolj reánk, a víg tógátusokra,
Kik sóhajokkal búcsúztunk Tetőled
S magános órák meghitt, halk csendjéből
Üzenj néha, hogy hírt halljunk felőled.

Ha jön az alkony, ne gyújts gyertya lángot
Ne védekezz, hadd szálljon Rád a bánat
S dalold el néha nótás társaságban
Bús nótáit a pataki diáknak

Im' itt a búcsúnk! Áldjon meg az Isten!
Ne feledj úgy, mint annyian felednek
S jöjj el nagy néha papdiákot látni,
Látogatóba Alma Materedhez.

Szendrey László.

Sztrájk a gyermekszobában.

— Történik Budapest egy gyermekszobájában. —

Szereplők:

Tomy: Aki 5 éve következtében felhalmozódott bokros teendőitől gondterhelt elméje miatt végig hol pityeregve, hol sírva, hol bölgve, hol ordítva beszél, különben nagyon aranyos kis kölyök, csak néha rossz napjai vannak; jelenleg is rossz napja van.

Sanyi: Igazi pesli csirkefogó. 10 éves. Mindég bosszantja kis öccsét. Nagyon rossz fiú, de most jól viseli magát és el akarja hallgattatni a jelenleg hűgő, rossz, de különben nagyon aranyos kis öccsét.

Közben a következő jelenet játszódik le köztük:

Tomy: (mint mondtam, sírva) Ne, Szanyi, ne! . . . Nem atajot szemmit szem játszani!

Sanyi: (jó ötlete támad) Tudod mit? . . . Játsszunk sztrájkot! . . . Úgyis a nagyok is sztrájkot játszanak. hát mi is sztrájkoljunk! . . . Jó?

T.: (kapiskálva) Mi i?

S.: Sztrájkot játszunk! Én leszek a gyáros, az úr, szóval én fogok parancsolni és te nem fogod megcsinálni, amit én parancsolok, mert te vagy a munkás és te sztrájkolsz.

T.: Jó! (Majd megint elpityeredik s ettől kezdve a sírás variációiban beszél) De nem jó! Én nem jeszet munkász! Én atajot pajancojni!

S.: De, ha te parancsolsz, én nem engedelmeskedem!

T.: De endedejmesztedj! Atajom, hod medtedd, amit pajancojot!

S.: De hát értsd már meg! Azért játszunk sztrájkot, hogy, hogy ha te parancsolsz, én nem teljesítem a parancsodat, mert én sztrájkolok!

T.: De ne sztrájkolj, mejt én nem sztrájkoljot!

S.: Hát persze, hogy nem sztrájkolsz. Azért sztrájkolok én, mert te nem sztrájkolsz! Te vagy az úr, én vagyok a munkás; te nem sztrájkolsz, én sztrájkolok!

T.: Én nem vadot új, én tiszt fiú vadot!

S.: Jó, te kis fiú vagy, azért nem is érted, hogy én mit akarok!

T.: De én nem vadot tiszt fiú, én nad fiú vadot. Én éjtem, hod mit atajsz!

S.: Ha érteđ, akkor mért nem érteđ, hogy kell sztrájkolni?

T.: De én éjtem!

S.: De nem érteđ!

T.: (toporzékol) De éjtem!

S.: Ha érteđ, akkor mért nem engedeđ, hogy játszunk is sztrájkot?

T.: De én endedem!

S.: Hát játszunk!

T.: De nem jáiszom!

S.: (megütöđve) Miért?

T.: Mejt sztjájtot nem jehet játszani!

S.: Mért nem lehet.

T.: Azéjt!

S.: Mazért?

T.: Mejt te nem sztjájtojsz!

S.: Hogyne sztrájkolnék! Hisz azon beszélek már egy félórāja, hogy én sztrájkolok. Parancsolj, majd én sztrájkolok!

T.: (kezd felvidulni) Pajancojot!

S.: Ne parancsolj!

T.: (megütöđve ezen a kerek ellenmondáson, újra el-pityeredik) Méjt ne pajancojot?

S.: Látođ, hogy te nem tudsz sztrájkot játszani!

T.: De én tudot!

S.: De nem tudsz, mert, ha tudnál, értenéđ, hogy én azért mondtam, hogy ne parancsolj, mert én sztrájkolok! Mert sztrájkolni úgy kell, hogy ha te akármit mondasz, én mindenre azt mondom, hogy nem.

T.: Sztjájtojni nem úđ tejj!

S.: (elképedve, hogy kétségbe vonják tudományát) Hát hogy kell?

T.: Úđ tejj, hod én pajancojot, te pedid medcinájod, amit pajancojtam!

S.: Te számár, ez nem sztrájk!

T.: (fokozóđik a sírás ordítássa) De ez sztjájt!... Én med nem vadot számáj!... Ne nevezsz!...

S.: (a nevetés felsőfokára hág) De számár vagy!

T.: (süvöltve) De én nem vadot számáj, mejt én új vadot!

S.: (megkapaszkodik az eszmében) Hát ezt magyarázom. Te vagy az úr, én vagyok a munkás. Te parancsolsz, én meg nem engedelmeskedem, mert én sztrájkolok.

T.: (tombolva) De ne szjájtojj!

S.: Hát parancsolj!

T.: (dühöngve) Fodd be a szádat!

S.: Nem fogom be!

T.: (olyan mozdulatot tesz, mintha ő akarná betogni a bátyja száját) Méjt nem fodod be?

S.: Mert sztrájkolok!

T.: (örjöngve) De nem úd sztjájtojj, buta!

S.: Nem vagyok buta.

T.: De butavad!

S.: De nem!

T.: (A sírásnak abban a stádiumában van, amelyben már csak ütni, vágni, harapni szeretnek a hason-korabeli ifjak) Pofon ütjet!

S.: Visszaütlek.

T.: (egészen kimerülve) Méjt ütsz vissza?

S.: Mert sztrájkolok. A sztrájkot a nagyok is úgy játszik, hogy ha az úr a munkást pofon üti, akkor a munkás nem azt mondja, hogy *nem*, hanem visszaüti.

T.: (Érdeklődéssel. S ezen érdeklődés közben mindinkább elfelejti, hogy neki sírni kell s így lassan-lassan visszastülyed a pityergés stádiumába). Méjt üti vissza?

S.: Mert sztrájkol!

T.: Méjt sztájtoj?

S.: Mert az úr azt mondja neki, hogy ne sztrájkoljon!

T.: Ész, ha azt mondja, hod sztjájtojjon?

S.: (zavarából kivágja magát) Akkor, . . . akkor azért is sztrájkol!

T.: (okoskodik) De, ha azt pajancojja neti az új, hod sztjájtojjon, attoj nem tejj neti szjájtojni, mejt mindenje azt mondja, hod nem . . . (elgondolkozva) Azt mondtad az ejobb!

S.: (érzi, hogy öccse kiütötte a talajt lába alól.) De erre nem mondja azt.

T.: Méjt nem mondja?

S.: Mert sztrájkol.
 T.: (eszibe jut a sírás, tehát újra rázendít) De ne-
 sztrájkolj, mejt én nem atajom. Én játszani atajot!
 S.: Hát játszunk!
 T.: Mit?
 S.: Hát sztrájkot!
 T.: De én nem játszom sztrájkot!
 S.: Mért nem játszol sztrájkot?
 T.: (Most felvidül az arca, tehát sikerült az elhallgat-
 tatás.) Mejt sztrájkot! . . .

pálóci Horváth Ödön.

Azt hittem, hogy . . .

Azt hittem, hogy elfeledtél,
 hogy oly ritkán írtál . . .
 Azt hittem, hogy rám sem gondolsz,
 értem soh'se sirtál . . .
 Azt hittem, hogy a szívedből
 kitöröltél régen,
 Hogy majd nem is mosolyogsz rám,
 ha szép szemed nézem! . . .
 De amikor találkoztunk,
 felvidúlt a lelkem,
 Mert a régi arany szíved
 Tebenned felleltem! . . .
 Olyan vagy épp', mint voltál rég,
 Úgy szeretsz, mint régen,
 S búzavirág kék szemed is
 csak úgy ragyog értem! . . .

pálóczi Horváth Ödön.

ELVÁLÁS.

Szép tavasz estén, május alkonyon
Levelet ír egy vén diák haza;
„Anyám!” az évet holnap befejezzük
S holnap után már indulok haza!

Itten hagyom a szürke diák várost,
Hol mégis minden száz színen ragyog
A kis szobám a hűvös, árnyas kert
Holnap után én mindent itt hagyok,

A vén utcákat már nem fogom járni.
Már a sarok, száz mesét mesél
S nem hallgatom a fenyők halk zúgását,
Mikor esténként szárnyat bont a szél.

Itt hagyok mindent. Sok szép színes álmom,
Miket álmodtam esztendőkön át
És elsíratok a szép gondtalan évek
A kis bűvész kis bánatát.

Holnap bejárom mégegyszer a várost,
A vén kertet, a néma utakat
S megsíratom a lelkem lemondását,
Mikor mindent a színes multnak ad! . . .

Irt a diák és siratott egy álmot
Ami álmodott május éjszakán
S ugyanakkor egy kis fehér szobában
Könnyes szemekkel álmodott egy lány.

Szendrey László.

Mi, tízek . . .

Hát csak elmentek a fiúk, a kacagó és nótázni szerető diák legények, hát csak letették a könyvet ahogy megjött Károly király tizenete s puskát, panganétot fogtak helyette s elmentek, ki föl Gácsországba a muszka elébe, ki meg a Doberdóra taliánt látni. Mi meg ott maradtunk tízen „nyomorúltak és csecsemők“ akiket nem tartott érdemesnek a sorozó bizottság arra, hogy dicsőséggel törjük ki fogunkat a Károly király sótalan kenyerébe, mert hát keshedt vállú s tyúk mellű legények valánk mind a tízen. Pedig — hajh — de elmentünk volna; pedig — hajh — de szívesen úsztuk volna a lengyel mezők híg sarát s talán rohamoztunk is volna vad, hajrás rohammal, dalolva és félőrülten, szakadatlan dörgő seregbontó rézágyúk ellen, csak valahogy megugorhattunk volna az iskolától meg az érettségi elől. . . . Érettségi! ? . . .

Igy írom ezt, sok ponttal és felkiáltó meg kérdő jelekkel, hogy még aki elolvassa is borzadjon meg bele. Mert rettenetes az!

Nekem még ma is, mikor csak leírom a szót, megreszket kezemben a toll s a sápadt félelemnek köde ül agyamra, mint akkor, ama bizonyos junius 2-án, amikor ott álltam a nagy tanácsteremben s azt kérdezték „Ezer köbgyöke mennyi?“

Ismétlem, még ma is megreszket kezemben a toll, ha rágondolok arra a pillanatra, pedig már utánna vagyok, hát még mikor előtte voltam?!

Hát reszkettünk is mi tízek úgy, hogy még a nyulak sem reszkethettek jobban a polyák mezőkön, mikor először dördültek meg ott a Ferencz József vén csata kígyói. Pünköst tájt különösen, mert erősen végére haladtunk már akkor a májusnak, a sóhajtások és nyiló szerelmek hónapjának és nagy kegyetlen sebességgel közeledett a „Junius egy“. Amikor pedig meg kell majd ütköznünk, reszkető magunk tudományának gyenge fegyverével szembe kell majd szállnunk a nagy tudományú tanári kar kérdészaporával s könyörületet nem ismerő zordonságával. Hejh . . . mert Uram Isten igaz ugyan, hogy nyolc esztendeig csepegtették belénk a tudományt, de hát szűkecske volt a mi fejünknek

nyílása és bizony sok csepp esett mellé is. Igaz, ugyan, hogy nyolc esztendeig élesítgették kezünkben a tudomány fegyverét, de hát csorbácska volt még annak nagyon az éle . . .

Hát csak drukoltunk, mi tizek erősen s ha egyikünk másikunk meg is látta az utcán azt a „valakit“, akinek nevével a Horátius sorait cifrázta, hát bizony borongósra hajlott a kedve, mert mit mond, ha elbukom?

Nevetve kószáltunk ugyan az utcákon s egyik-másik gondterhelt öreg bácsi talán meg is irigyelte a kacagós kedvünket, pedig ha tudta volna!?

. . . Mert akkor is kacag néha az ember, ha igen fél, mi pedig igen féltünk. Egy tavaszi estén is éppen így jártuk az iskola kertet, számígtatva az eshetőségeket, mikor felsóhajtott valamelyik.

— Nem bánám én akármi lenne, csak tudnám már előre, hogy ne félnék.

— Megtudhatod — mondta rá Laci a minimum (ő volt a legkisebb).

— Hogy? — kaptuk fel a szót mind.

— Idézzünk szellemet.

Mosolyogva néztünk össze, mert hát kálomista diákok valánk és hát tudtuk, hogy szellemet idézni badarság, mert szellem nincs. Ha pedig volna is, akkor sem jöhet közzénk, mert a jó lélek nem kél ki a sírból, a rosszat pedig nem engedik, de azért nem kacagtunk és egyikünk sem mondott ellent, mert kíváncsiak voltunk, meg aztán hátha igaz? . . .

Na gyerünk!

— Nem most, hanem éjszaka. Ugy tizenegy fele legyetek itt, de aki nem hisz a szellemekben, maradjon otthon, mert a szellem csak hívők közt jelenik meg.

. . . És úgy látszik a kíváncsiság erősebb volt, mint a meggyőződés, mert tizenegykor ott voltunk mi mind és hittünk mind . . .

Vaksötét volt. A város felett mint közelgő vihar előfutárja nyargalt a szélvész Szilaj rohanásában haraggal harsogtatta az iskolakert fáit s a horizont aljáról fehérítő villámlobogás látszott. A felhők rohamvást rohantak délnek s a mennydörgés dübörgő moraja egyre közelebb hangzott. Féltizenkettőre járt az idő s a koromsötét égből már hul-

lani kezdtek a nagy álmos eső cseppek, mikor mindnyájan összegyűltünk. Fázósan összehúzódva, felhajtott kabátgal-lérral jött a felvégről Stefi, a lump és Lexi, a jogtanácsos s éppen indulni akartunk, mikor megjött Miska, a janke.

— Itt vagyunk-e mind?

— Itt mind a tízen!

— Akkor gyérünk.

— Hová?

— Dezsőhöz.

Elindultunk. Háromnegyed tízenkettőt kongott az iskola óra, mikor befordultunk a kapun. De már akkor teljes nagyságában kibontakozva dühöngött a vihar. A szél ordítva rohant a város felett, az eső szinte vastag sugárokban dőlt az égből s a villám sistergő lobogással paskolta a feketén gomolygó felhőket. Sietve ugráltunk be az ajtón s a rozoga kis diák kamra a lehetetlenségig megtelt víztől csepegő, csatakos maturandusokkal.

Dezső már várt ránk. A szűk diákszoba közepén könyű kis asztal, körülötte székek, odahúzott ládák, meg az ágy. Az ablakban gyér világú sárga lobogású nyomorult mécses, melyet a leghóbortosabb nagyizolás sem mondhat lámpának, mert a fekete koromsötét üvegen áttörő sárgaság nem bírt erőre kapni a fűrtösen gomolygó füstfelhőtől. Leültünk. A kezek láncot alkotva ráfeküdtek az asztalra s Laci „a minimum“, komoly arccal szólott le az asztal alá:

— Kedves Szellem! aki rokonszenvezel az itt lévő társasággal, hajlandó vagy-e ma velünk érintkezni? Ha igen, úgy koppants egyet, ha nem, úgy kettőt.

Egy néhányan mosolyogtunk, de olyan furcsán, olyan kényszeredetten és kétértelműen, hogy aki kívülről nézte, azt is olvashatta belőle „No ugye, hogy igaz“ és azt is, hogy „akkor táncol ez az asztal, ha a torony rügyet hajt.“ Odakünn szakadatlanul dörgött a mennybolt s az egymást követő sűrű villámlások fehéres fényében csak még sápadtabbnak látszottak az izgalomtól megnyúlt, amúgy is sárga arcok. A szobában halotti csend volt. A szemek komoran meredtek a földre, de az asztal nem mozdult. Laci megismételte a kérdést, de akkor már egy-két emberből kitörni készült a hahota. A mécses nagyokat lobbant az ablakban, a szél dühödten bögött s az ablak reszketett a menny dörgő

hangjától, mikor az asztal csendesen megmozdult, féloldalt dőlt s egyet koppantott.

... Megreszketett a kezem, éreztem, hogy elsápadok s láttam, hogy a vizavim egész testében megremeg. A kagcagókba belehalt a hang s úgy ültünk ott mi, tizek, szótlánul és megdermedve a meglepetéstől, mint egy lelkevesztett középkori szerzetes társaság, mikor a tomboló vihart tulharsogón megdördült a kolostor kapuja s a beszakadt résen valamelyik hegyi vár marcona zsoldosai rontottak be. hogy elhordják a megterített asztalt. Hittünk és remegtünk mindnyájan. Bennem még volt egy kis kétség, de azért nagyon megcsuklott a hangom, mikor leszóltam az asztal alá, hogy:

— Kedves Szellem, kopogtasd ki, hogy hány kulcs van a zsebemben! Inkább ne kérdeztem volna! Az asztal megdőlt s lassú méltósággal koppantott négy kicsit és egy nagyot. Megtapogattam a zsebeimet. A kulcs karikán négy kis kulcs volt s a zsebemben egy nagy súlyos kapukulcs.

... Rettenetes ...

Miska sápadt arccal ismételte az asztal végén —
Barátom ... Barátom ...

A többiek némán meredtek az asztalra. A hihetlenség megtört. A meglepetés erejével ható természet feletti tünény valami szótlán, csodálattal vegyes borzalommal töltött el mindnyájunkat s reszketve gondoltunk a titokzatosan működő rejtelmes tulvilági erőre. A sápadtan lobogó mécs-láng kísérteties világításában fehérén ükröződtek az arcok s nekem úgy tetszett, mintha sírból kikelt kísértetek titokzatos gyűlése volna az egész. Homlokom gyöngyözni kezdett s úgy éreztem, hogy a szobában szellemek lengenek fel és alá. Sohasem hittem a babonákban, de ekkor szent meggyőződés vett rajtam erőt s hittem, hogy ez nem babona, nem játék, hanem rettenetes valóság, természetfeletti tünény a maga borzalmas szépségében. Szét néztem a társaság közt s láttam, hogy ezt nemcsak én hiszem s nemcsak én gondolom, mert ettől a gondolattól sápadt minden arc s ettől remeg minden ember ...

... Elkongta már a tizenkettőt az iskolaóra, mikor az érettségi kérdése eljött. A félelem és kíváncsiság harca dult lelkünkben minden kérdés és felelet közt. A szellem

precíz és szabatos feleletei megnyugtattak egy kissé, meg aztán a megszokottság is erőt vett rajtam s valamivel nyugodtabban kezdtem vizsgálni a dolgot. Tulvilági históriák s babonák kavargtak a fejemben s nagyon elgondolkozhattam, mert csak akkor tértem magamhoz, mikor a megelégedés moraja tudatta velem, hogy mindnyájan átme gyünk az érettségin. Mikor a zaj elült, hát csak megdob bant egy kicsit a szíve a szabolcsmegyei Zoltán gyereknek s egy kicsit irulva-pirulva ugyan, de előadta, hogy

— Fiúcskák, diszkrét a dolog, nagyon diszkrét, dehát becsületszót és kezet rá, hogy nem ütitek dobra!

Sorra kezeltünk.

Akkor a Zoltán gyerek egy kicsit olyan szégyenlősen lehajolt az asztal alá s nagyon halkán, de azért határozottan azt kérdezte.

— Kedves Szellem! Szeret-e engem Sárika?

Az asztal emelkedni kezdett s lassan, alig halhatóan koppant egyet. Mink összemósolyogtunk, Zoltán pedig tűzbe borúlt arccal rettegett a másik koppanástól, de nem jött.

— Tehát szeret.

A jég megtört, az arcok kipirultak s egy perc mulva tíz maturandus minden reménysége ott volt a rozoga kis diák asztal rokkant lába alatt. Kérdések röpkedtek, szívek kitárultak, féltve őrzött titkok pattantak ki sóhajos és könnyes álmatlan éjszakákról, sétákról és kis szerelmekről, miknek csak egy tárgya van „Ő”. Patak város összes leánynevei ott kavargtak a szűk kis diák szoba füstös levegőjében, remények éledtek és sóhajok szálltak, naivabbnál-naivabb kérdések hangzottak el, mert hát Istenem tizen-nyolc esztendősök valánk és május volt... Május... Virágillatos, madárdalos szerelmes május s az iskolakertben már bontogatta levelét az akác is...

— Kedves Szellem! Vajjon én fogom-e először megcsókolni Lillát, vagy ő engem? — kérdezte Pali.

Az asztal nem mozdult. Pali megismételte a kérdést, az asztal emelkedni kezdett s akkor észrevettem valamit.

... Az a világcsaló svihák Dezső feszült inakkal húzta az asztal szélét!

Rettenetes! A kezem ökölbe szorúlt s olyan bunkó csapás félét éreztem a koponyámom. Először dühös voltam

majd szégyeltem magam, de mikor eszembe jutott, hogy tulajdonképen egy jó vicc az egész, aminek felültünk tizen s mikor láttam kilenc arcon a sáppadt reszketést, meg a vak hitet s mikor hallottam azokat a rajongó naiv kérdéseket csókról, szerelemről s eszembe jutott, hogy a legtitkosabb titkok milyen szép simán jöttek elő. hát olyan ellenállhatatlan, harsogó kacagásba kezdtem, hogy majd kidobtak az ajtón. De mivel nem dobtak ki, hát csak hallgattam tovább is. Hallgattam és gyönyörködtem abban a tiszta és világos logikában, mellyel Dezső dolgozott s élveztem a boldogságot, mely általános volt egy egy kedvező felelet után . . .

. . . Lehetett már félkettő, mikor sorjázni kezdtünk kifelé a kapun. A vihar elült, mindenfelé nyomott csend honolt, csak messziről hallatszott az ég tompa morgása. A csillagok hamiskásan hunyorogtak az égen . . . A Miska gyerek boldog örömmel karolt belém s valami nagy, szent megnyugvással sóhajtott:

— Barátom . . . Barátom . . .

Megszorítottam a karját s aztán felnéztem a csillagoktól sziporkázó mennyboltra. Kelet felé hamuszínű felhő terpeszkedett az égen s a hold épen felhőből kitépve, szelíden, elnézőn mosolyogva úszott nyugatnak.

Szendrey László.

Válasz Tantó Jánosnak Utrechtbe.

Míg Te figyelmeztetsz az idők jelére, nálunk már a tettek beszélnek. Eget földet rázó mennydörgésben csap le az elnyomottak könnye a rabtartók röhejére, villáma végigcikkáz az egész óvilágon és bevilágít még benneteket is ott. Az igazi világégés még csak most következik, csak hogy ez már nem annyira csatamezőkön, mint inkább az emberi keblekben zajlik le. Belátja végre az ember, hogy fegyverrel, erőszakkal tartós békét kivívni lehetetlen, ahhoz a népek megértése, magának az embernek, a belső „én“ nek átalakulása és az annak megfelelő új közösségi formák létrejövetele szükséges. Meg kell tanulnia mindenkinek szeretni és becsülni a másokban a vele egyenjogú lényt, meg kell tanulnia minden nemzetnek elismerni és méltányolni a másoknak jogait és igazságát. Ne akarjunk uralkodni embertársaink felett hanem élni és dolgozni érettük. Nem lehet az, hogy millió és millió dolgos kéz pecsételje meg verejtékes munkáját vére hullásával, a sokszor minden arravalóság nélkül felségi jogokba születtettek hatalmi önkényéért. Minden nemzet maga rendelkezzen élete vagy halála felett! Ez az elv öltött testet nálunk most a független magyar köztársaság megvalósulásában, melynek első hajnala alkalmából repül feléd örömteljes üdvözetünk. Te tudod: mily drága áron jutottunk hozzá; Te tudod: miket szenvedtünk eljöveteleig; Te tudod, hogy egy nép sem fizetett oly drága civilistát uralkodójának, mint mi. Közel négyszáz évig ült nyakunkon, mint pióca, egy tolakodó, testvértelen náció, közel négyszáz esztendeig vérzett hiába nemzetünk díszvirága. De mégsem hiába! Minden kihullott vércsepp egy-egy erős szegletkő lesz abban a hatalmas épületben, amely a lerombolt régi helyén lassanként felfog épülni. És mi, mai nemzedék, arra vagyunk rendelve, hogy ennek az új épületnek első sorfalát alkossuk. Nehéz, felelősségteljes feladat, mert ha ez a sor megbomlik, az utána következők is lefognak omlani. De bízunk magunkban, bízunk mindenekfelett az isteni Gondviselésben. Kegyelme és dicsősége, amely négy évi küzdelmünkben és most újjászületésünkben reánk ragyogott, ezután még fokozottabb mértékben fog

tündökölni. Bízunk továbbá a mi puritán, keresztyén, kávinista neveltetésünkben, amely minden időben az egyenlőség és szabadság zászlóvivője volt. Ez a nevelés oltotta belénk azt, hogy mindenkor derültek legyünk, hogy sirva is daloljunk, hogy nevetve is kacagjunk. Az istenfiak szent öröme volt az, amely a négy évi rettentő megpróbáltatások között is lemosolygott a pataki diák arcáról, mint a régi kedv könnyeken megtört szivárványa. Most kezdünk ismét új erőt nyerni. Mindennap szaporodunk, keblünkre öleljük visszatérő pajtásainkat és olyan jól esik dudoráztatni ismét az öreg iskola rácsos kapujánál. Ebben van az örömünk. ebben van a bánatunk, de ebben a szent elkötelezettségünk is a reánk váró komoly, nagy munkára. Érezzük. látjuk mi a veszélyt, mely fenyeget bennünket, de a veszéllyel együtt nő az erőnk és bátorságunk is. Elcsendesültek a fegyverek, de a kedélyek, a szenvedélyek még nem ; ezeket kell most az Istenben való megnyugváshoz elvezetni. Tudjuk, hogy sokan más úton akarják ezt a megnyugvást elérni, de lépten-nyomon mélységbe esnek és ismét a hit mentőcsónakához térnek vissza. Ahol az ész megáll, ott veszi át a vezetést teljesen a hit. Augusztinus azt az embert és azt a társadalmat tartja boldognak, amely „neked szolgál Istenem! Boldog aki felismer téged parancsaidban“. És ez a mi vallomásunk is. Isten parancsolatát ismertük fel a fokozott kötelességteljesítésben, a sebek kötözésében, a kesergők vigasztalásában. Van nekünk eszményünk, van történelmi dicső múltunk, van a világrengető események között is tisztán látó öntudatunk és nincs szükségünk idegen fölvilágosításra. Mi átéljük, beleformálódunk egyenesen az új idők szellemébe, sőt elárasztjuk vele a tíz vén Rajnamenti városotokat is. Nem boldog tudatlanságból származik a mi állandó kedélyünk, nótánk, hanem még a mai nagy eseményeket és átölelő, azok felé emelkedő öntudatból. Mi nem csinálunk komolykodó arcot, hanem dalolva enyhítjük a legnehezebb feladatot is. Vedd azért szívesen tőlünk társaid részére is ezt a harmadik jelszót : *canta !* És most fel az új életre : *Ora, labora et canta !*

—a.

TARKASÁGOK.

A zsakettem.

Volt nékem egy szép zsaketem, bolyhos szőrű fekete.
Azt mondták, hogy az Isten is én reám teremtettem
Nadrágja is úgy állt rajtam, mint a zászló a nyelén
A múlt őszön én voltam itt a legsikkesebb legény.

De az idő tellett-mullott, éles foga egyre őrlt
S addig őrlött míg leette a zsakettemről a szőrt
Főtt a fejem, mit csináljak? Végre aztán halli hó!
Februárba kifordítá Rosenzweig úr a szabó

Simogattam úgy szerettem, mert szebb volt mint valaha
De a sok simogatástól fényes lett az oldala
Spekuláltam, mit csináljak hogy új legyen? zsvió!
Áprilisba befestette szírkére a gőzmosó

Júniusban kivágattam a mellényét kerekre.
Augusztusban csontgombokat varrattam a zsebekre.
Szeptemberbe beláttam, hogy már mást tenni nem lehet,
Bevarrtam a gombjukakat meg az összes zsebeket.

Októberben a nadrágot levágattam rövidre,
Novemberbe amint látják kivettem a közlönybe.
De, hogyha jön a december, mondják, kérem, mit fegyek?
Mert a bútól tegnap este a könyökén megrepedt!!

Válaszukat várva-várom s addig is míg megkapom
Felakasztom a szobámba tükrörnek a zsaketom.

A vágyam.

Ha valaha egy kegyes szívű angyal
Így szólna hozzám: „Édes gyermekem!
Kivánj valamit, mond, hogy mit szeretnél
Azonnal meg lesz, csak mond meg nekem.”

Akkor így szólnék jól megfontolt szóval:
„Angyal! Te nekem védő szentem vagy!
Sohase voltam nagyravágyó ember
Az én óhajom így hát nem is nagy.

Nem kérek tőled földi királyságot.
Sem dicsőséget, nagy hatalmat pénzt,
Sem homáj ülte titkokat fürkésző,
Jövőt jósoló, messzelátó ész.

Nem kérem azt sem, hogy sokáig éljek
Hiszen az élet úgyis fáj nekem.
Öröm? boldogság? Nem is ez a vágyam
Jó nekem így is az én életem

Boldog szerelem? soh'sem is kívántam
(Asszony, lány csókra soh'se vágytam én.)
Egészen más, mint vágyva-vágy a lelkem
Oh azt engedd, hogy legyen az enyém.

Csak azt kérem, ha csöndes éjszakákon
Versiró kedvem lesz még valaha
Ne rágjam el a tollszáramat végig
Mert kikezdi a nyelvemet a fa.

Szl.

IRODALOM.

Kiss Géza: „Szív a szívnek“ (Ungvár 1918. Ára 3 50 K). Kedvetlenül vettem kezembe: Mit olvasgassam én egy magyar ifjúnak rimekbe tördelt lyrai sóhajait, mikor pörölycsapások tördelnek le darabokat hazánkból s tüzes harapófogóval marcangolják vonagló testünket? . . . Még a százados átkoktól szabadulás kéjes gyönyörét sem tudja szűrcsölni ajakam, míg visszafolytott lélegzettel hallgatom a borzalmak munkáit s a pillámon rezgő könnyről kínban égve találgatom, hogy népünk hajnalának vagy alkonyának harmatcseppje-e?! . . . Hiszen most a költőknek tárogató hangján kell halottakat felrázó éneket sikoltani s a velőtlen asszotti csontokat lángba borítani, hogy felkeljenek a temetők, megmenteni. amit az élők kockára tettek! . . .

De hát mégis . . . Hiszen ez *márciusban* jelent meg, — és hány évtizedtől múlt el márciustól máig?! Akkor még „mosolyogva tékozolta kincseit a tavasz“ s „ezüst állón“ kovácsolta álmait s „a délibáb nyergelt nekünk lovat“. (Kiss G)

És azon veszem észre magam, hogy az iszonyatok világából elmenekülök a szívek világába, hallgatni, mint nő a fű, mint lüktetnek a szíverek. És minél többször olvasom e verseket, annál közelebb férközünk egymáshoz. Az egyszerű, tiszta, nemes és igaz érzelmek világa ez. Nem egeket vívó szenvedélyek pokla, hanem bensőséges, hívogató, csilapító, megnyugtató házi tűzhely fénye.

Semmi mesterkéeltség sem tartalmaz, sem formában. Nincs

dagályos pompázás, nincs nagyokat mondani akaró erőlködés. Nem a rimekért születik a vers, hiszen olykor egy kis döccenéssel lejtőzik a ritmus s nem biria a ráncolt homlokot a rím. De a lábak egy-két zavaráért s az asszonáncok olykori szeplőieért gazdagon kárpótol az érzések spontán, őszinte melege. Minden sorból kiárad, hogy nem csinált, hazudott érzelmek öltözködnek szavakba, — sőt, olykor, mintha éppen az áradó bensőségben olvadna fel fantázia és zeneiség. És a költészet ott kezdődik, hol az én levetkőzi álarcát s nem kendőzi magát hazug érzelmekkel. Ha aztán a forma és érzés egybecsendül, megszületik a poezis, minden versíró merész, legtöbbször érhetetlen álma.

A nyelv . . . „modern“ értelemben nem költői. Hiszen nyomban megérthető s nem produkálja a cirkuszi nyaktörő vakmerőségeket. Aki tud magyarul s tud a zsendülő szívek nyelvén beszélni, azonnal érti. Nem lehet tünődni, merengni, hogy mit is akar, mi ajazhatja a költő idegeit, hogy szinte összerogyjunk a szfinkszek előtt kicsiségünk, szürkeségünk nyomására: oly szép, hogy egy szavát sem értjük a felkenteknek! Sőt, kissé többször is nyúl palettáján egy-egy színhez, mint kellené. Ha nem lila a tehén s nem kék a rög, azért ne legyen szende az ég, a szem, a lélek, a gyász, a pirulás, a nyájasság . . .

A hangulat pillanatonként módosul, mint égen úszó felhőktől a gyöngyöző habok tükre. Mindnek más formája, színe, rezgése és gyönyöre. E pillanatképek sza-

vakba öntése a szárnyaló képzelet adománya.

Kedves órákat adott Kiss Géza a szomorú világban. Az ilyen igaz emberi szívnél meg lehet találni zaklatottság és kínok gyöttrése után a nyugodalmat. Mint csonka, béna hadfiak a tűzhely melegénél. Bizalommal teheti a kilincsre kezét bárki, ha csak azt keres. Hivalkodás, zaj, tündöklés nincs. Szív a szívnek.

Elekes Imre.

Harsányi István theol. tanár legújabb munkája: „Malakiás próféta könyve” megjelent és kapható a főiskolai könyvkereskedésben. Ára 2 K. A sárospataki Rákóczy-könyvtár és katalógusa” című műve ugyanott kapható. Ára 3 K.

Sárospataki nóták címmel két Bathó-nóta jelent meg a napokban, mint a jeles nótafa legújabb termése. Ára 2 K. Kapható a főiskolai könyvkereskedésben. — Ugyanott megszerezhető Bathó: Béke dal és Hymnusza is. A Béke dal és Hymnuszt a szerző minden egyháznak megküldi s ez úton is felkéri a nagytisztelű urakat, hogy elfogadni s az árat (1 K.) a szerző címére elküldeni sziveskedjenek.

Prohászka Ottokár: Kultúra és Terror. Budapest, 1918. Az Élet kiadása. Ára 7 korona. Ez a könyv nem a nagy Prohászka írások közül való. Ebben a fényes tollú szerző népszerűsíti, terjeszti, szinte szórja, a magvető módján, korábbi hatalmas műveinek tartalmát azon a bőven folyó, szaporán ömlő styluson, amely a Prohászka könyven hangozó lelkének sajátja. Talán éppen ujságírói vénájának maradványa. De ha új mélységeket és szenzációs eredetiséget nem

találunk is ebben a könyvben, mégis kedvünk telik az íróban. aki már a nagy robbanás előtt készítette nemzetét a sürgős nagy életkérdés átgondolására és megnyugtató megoldására. S ha nem jós is, akit a vihar szele előre felriasztott volna, mégis jó tanító, aki látja a bajt, a megsokasodott szenvedést s írja, hogy a mai átlagember a „lecsitult fájdalom és szenvedés meglestesülésére” és a tanító fölött próféta, aki örökkévaló eszmények erejével akar emelni, gyógyítani, vigasztalni, gazdaggá tenni és rémes szakadékok mélyén átsegíteni. Egyben-másban nem értünk vele egyet, de a lényegben igen; abban, hogy a végtelen távlatok felé kell szállni, mint száll hatalmas lendülettel az Istenáldotta Ottokár püspök. Nem is találunk így semmi avas dogmatikus és külsőséges katolicizmust e műben; a keresztyén szellem világformáló lendületének szárnycsatogását halljuk ki belőle s ez a zugás minket is sodrába ragad. A szociáldemokráciában látja e szellem ellenségét s az igaz, hogy sok gunnyal és csípős élességet mutat rá, hogy a szociáldemokraták filozófiája sekélyes, párttaktikájuk erőszakos, etikájuk fogyatékos és egy felekezettel szemben ők is kivételt tesznek, de ezekben tévedés volna árnyékát is látni a reakcionárius felfogásnak, — bár ily eleven kritikát nem gyakorol a saját egyháza kinövésével szemben s annak hibáit az apologéta gyöngéd kezével intézi el. A püspök jobb, nagyobb, mélyebb, szabadabb és nemesebb kulturát szomjaz, kér, sürget, közvetít és terjeszt, mint aminőt a szociáldemokrácia akar s keserű iróniája volna sorsunknak, ha a

szociáldemokrácia ifjú életereje emberibb, igazságosabb állapotokat tudna teremteni, mint aminő a Prohászka püspök szárnyaló

lelkéből a papirosra kivetődött. Bárcsak minél többen olvasnák a szociáldemokraták közül is ezt a könyvet. m.

EGYLETI ÉLET.

Az Erdélyi Önképző-Kör a múlt iskolai év végén megválasztott ifj. elnök, Zombory László elnöklete alatt szept. 14-én alakult meg. Tiszttakarát a következőkben választotta meg: titkár: p. Horváth Ödön VIII. g. o. t., jegyző: Bukoveczky József VII. g. o. t., pénztárnok: Kún László VII. o. t., ellenőr: Köröskényi Zoltán VIII. g. o. t., főkönyvtárnok: Csontos Géza VIII. g. o. t. és alkönyvtárnok-aljegyző: Jakabfalvy Géza VII. g. o. t. Bizottsági tagok a VIII. osztályból: Harmath Gyula. Fodor Géza, Kovács Pál és Szilva Endre. A VII. osztályból: Csáji Pál,

A kör eddig négy ülést tartott. Okt. 6-át a kör ünnepi gyűlés kerekében ünnepelte meg.

Belegsegélyző-Egylet. Az egylet dr. Kún Zoltán főiskolai orvos elnöklete alatt szept. 28-án alakult meg. Az egylet alelnöke és pénztárnoka hivatalból Kécsa Szabó Pál, senior. Jegyző: Kájel Mihály IV. é. h. h. Ellenőr: Szabó Dániel IV. é. h. h. Bizottsági tagok: Kovács László IV. é. h. h., Molnár Béla III. é. h. h., Szendrey László II. é. h. h., Benke József I. é. h. h., Lejkó Elek II. é. j. h., Knopfler Zoltán I. é. j. h., Kovács Pál és Horváth Ödön VIII. g. o., Bukoveczky József és Jakabfalvy Géza VII. g. o. tanulók. Az egylet a Bodrog-strandon két kabint tartott fön az ifjúság részére. A kórházát

pedig a nyáron Károly király gyermek-nyaraltatási akció rendelkezésére bocsátotta, ahol 18 kis osztrák talált nyugodalmat otthonra. Az egylet 16 K-ra emelte fel a tagsági díját.

Sárospataki Akadémiai Athletikai Klub (SAAC). Örömmel üdvözljük a háború egyik első halottjának, a SAAC-nak halottaiból való feltámadását. Október 2-án a feltámadás napja. Ekkor választja meg a Tornaegylet tanárelnökévé: dr. Gerőcz Kálmán jogakadémiai tanárt, ifj. elnökévé: Kájel Mihály IV. é. h. h., alelnökévé pedig Illyés Bertalan IV. é. h. h.-t. Jegyzője lett az egyletnek Kovács László IV. é. h. h., pénztárnoka: Orosz Miklós IV. é. h. h., ellenőre: Máthé Zoltán II. é. j. h.

Sárospataki Főiskolai Énekkar. A legismertebb főiskolai egylet, az „öreg kórus” is megalakult október 2-án, H. Bathó János főisk. ének- és zenetanár elnöklésével. Ifj. elnök lett Orosz Miklós IV. é. h. h., főprecentora: Csízy Zoltán III. é. h. h., jegyzője: Kovács László IV. é. h. h. Protokántorok az I. tenorból Sarkady Ferenc III. é. h. h., II. tenorból Kovács László IV. é. h. h., I. bassusból Illyés Bertalan IV. é. h. h., II. bassusból Szabó Lajos IV. é. h. h. A megalakult énekkar, habár kevés tagja van, elég erős hanganyaggal rendelkezik s kellő gyakorlat után szép eredményt érhet el.

A Hittanhallgatók Egylete is megalakult Marton János theol. tanár elnöklete alatt október 3-án. Ifj. elnökévé Illyes Bertalan IV. é. h. h.-t tette, az alelnöki tisztséget pedig Cseh István IV. é. h. h. személyével töltötte be. Titkárává választotta Kájel Mihály IV. é. h. h.-t. jegyzőjévé Kovács László IV. é. h. h. t. pénztárnokává Sarkady Ferenc III. é. h. h.-t, könyvtárnokává Szabó Dániel IV. é. h. h.-t bizottsági tagokul a IV. évről Szabó Lajost, III. évről Molnár Bélát, II. évről Molnár Pált és az I. évről Benke Józsefet. November 2-án a reformáció emlékére gyűlést tartott, amelyen a Főiskolai Ének-kar az áhitat szárnyain felemelkedő énekével nyitott meg. Azután Cseh István, IV. é. h. h. imádkozott hitteljes imádságot, utána pedig Illyés Bertalan, ifj. elnök tartott tartalmas emlékbeszédet. A gyűlést a közének zárta be.

Olvasó-Egylet szintén október 5-én alakult meg Rohoska József theol. tanár elnökletével. Az ifj. elnöki tisztséget Szabó Dániel IV. é. h. h.-val töltötték be. Jegyzőnek Kovács László IV. é. h. h.-t. ellenőrnek Máthé Zoltán II. é. j. h.-t választották meg. Bizottsági tagok lettek a IV. é. h. h.-k közül: Kájel Mihály, III. é. h. h.-k közül Molnár Béla, II. é.

h. h. közül Dósa Gyula, II. é. j. h. k. közül Móré Márton, I. é. h. h.-k közül Benke József, I. é. j. h.-k közül Knopfler Zoltán. A múlt isk. év végén választotta meg az egylet a könyvtárnokát: Orosz Miklós IV. é. h. h.-t és pénztárnokát: Illyés Bertalan IV. é. h. h.-t.

Ifjúsági-Egylet. Megalakult okt. 30-án. Hivatalból elnöke Kósa Szabó Pál senior. Alelnöke Illyés Bertalan IV. é. h. h., jegyzője: Kovács László IV. é. h. h., pénztárnoka: Cseh István IV. é. h. h., ellenőre: Szabó Lajos IV. é. h. h. Bizottsági tagok: Kájel Mihály IV. é. h. h., Csizy Zoltán III. é. h. h., Sztipszky Miklós III. é. j. h., Sztűcs Zsigmoné II. é. h. h., Máthé Zoltán II. é. j. h., Benke József I. é. h. h., Sütő István I. é. j. h., Kovács Pál VIII. g. o. t., Bukoveczky József VII. g. o. t. Hivatalból bizottsági tagjai: Illyés Bertalan IV. é. h. h. theologuselnök és Zombory László VIII. g. o. t., az Erdélyi Önk. elnöke.

Az „Ifjúsági Közlöny“ szerkesztősege, mint a címlapunk is mutatja, a következőképpen alakult meg: hivatalból főszerkesztő: Kósa Szabó Pál senior, felelős szerkesztő: Szendrey László, társszerkesztők: Illyés Bertalan és p. Horváth Ödön, a kiadóhivatal főnöke: Cseh István.

Az Ifjúsági Egylet a „Közlöny“ előfizetési díját, tekintettel az óriási drágaságra, **7 koronában** állapította meg. Ezúton is felkérjük az olvasóinkat a pártfogásra, hiszen ez aránylag olyan csekély áremelés, hogy ebből a tekintetből számba sem jöhet. Mi ezelőtt 20 évvel 4 koronáért adtuk a Közlönyt előfizetőinknek, amikor saját költségünk ivenként 40, vagy 50 korona volt. Akkor is sokszor kellett igénybe vennünk tagjaink áldozatkészségét, hát még most, amikor a mi 75 %-os áremelésünkkel szemben a saját költségünk 400, sőt 450 %-ra emelkedett. Emellett számtalanszor megtörténik az az eset, hogy olvasóink

elfogadják ugyan a lapot, de az előfizetési díjat nem küldik be. Ismételtén felkérjük tehát olvasóinkat, hogy akik még múlt évi előfizetésüket sem küldték be, küldjék be s akik pedig erre az évre előfizetni óhajtanak, előfizetési díjakat minél előbb küldjék be, mert ezután a lapot csak annak küldhetjük, akiknek előfizetése már beérkezett. Mi a magunk részéről mindent megteszünk, hogy olvasóközönségünknek igényét kielégíthessük s a lapot azon a nívón megtartsuk, melyen egy ifjúsági lapnak állnia kell. Ha a mi erőink csekélyek is ehhez a nagy feladathoz, mégis merünk rá vállalkozni, mert a hátunk megett ott állanak ennek a lapnak a közönségtől jól ismert volt szerkesztői, munkatársai és barátai. Ime zörgetünk!

H I R E K.

Forradalom.

Megmozdult a népakarat eddig megkötött kereke s első fékevesztett forgásával elsepere királyokat és államférfiakat. Zúg, tombol mámorában, hogy ledobva minden kerékkötőt, a népszabadság és népjólét rendszeres keringésébe menjen át. Önrendelkezés, emberi és népjogok valóra váltása a célja annak a nagy fellángolásnak, amely immár Európa minden országát új alakulások elé állítja. Lehullott, mert le kellett hullni az ezeréves Magyarország osztrák-igájának is, hogy lélegzen végre szabadon az eddig eltiport magyar, ne küldje vérpadra idegen célokért a zsarnok önkény. A magyar nemzet ezután önmagáért él és önmagáért hal. A reformáció nagy napja ime általános szabadulás napja lett, bizonyoságul annak, hogy az általa hirdetett eszmék és elvek az egész világ újjáalakítására vannak hivatva. Üdvözlégy szabadság szent ünnepe, üdvözlégy független, szabad Magyarország! Lelkünk egész hevével, szívünk minden dobbanásával tiéd vagyunk magyar nemzeti bizalmon alapuló Nemzeti Tanács!

Dr. Tüdös Istvánt

egyházkerületünk megboldogult püspökét okt. 11 én tették örök nyugalomra Miskolcon a Tetemvári temetőben. Szent megilletődéssel hajtjuk meg zászlónkat sirja felett annak, aki innen, közülünk, az Alma Mater

kebeléből indult el, hogy meghódítsa a szíveket. Amilyen nagy volt mint püspök, olyan nemes és kimagasló volt már diák korában is. Mint theologus elnöke volt a kórusnak s közlönyünknek két éven át (1888—1890.) felelős

szerkesztője. Megszomorodott s őszintén gyászoló ifjúságunkat Kósa Szabó Pál szénior, Cseh István, Illyés Bertalan és Molnár Pál theologusok képviselték a temetésén, amelyen őszintő gyászáts részvétét kifejezni barátainak s tiszteléinek egész serege megjelent. Emléke élni fog közöttünk. Legyen csendes síri álma.

Gróf Tisza Istvánt

a dunántúliak világi főgondnokát, a régi Magyarország egyik legnagyobb kiválóságát ismeretlen katonák saját lakásán agyonlőtték. Törhetetlen és sziklaszilárd férfi volt. igazi kálvinista jellem. Meggyilkoltatása — mely mindenütt nagy részvétet keltett — örök foltja lesz fehér virágos foradalmunknak.

A Törkölyfőző Szövetkezet igazgató ága az augusztus hó 29-én tartott igazgatósági gyűlésén hozott határozata értelmében felajánlotta Sárospatak városának villanyvilágítással való ellátását. A szerződés értelmében az újesztendő már villanyfényben fogja találni városkánkat. Éltűnnek hát a pislogó gyertyák, a füstölgő lámpák. a pislogó és füstölgő mécsesek és a diákszobákban is felfognak a fényes körték gyűlni! A diákszívek sok reménnyel és nagy érdeklődéssel várják a nagy napot. November hó 5-én este a kis mendikánsok ajkán felzúdult az éljen! Az iskolakert főutját 8 szép villanykörte ragyogta be e napon és a főiskola könyvkereskedése előtt elhúzódo úttest felett is ott tündöklött az első hirnök. A diákok ezt is megéljenezték, hát majd ha a sötét diákszobákban fog először felgyűlni a modern kultúra praktikus világító eszköze, azt az éljent hallgassa meg a világ! Csak minél előbb harsonhasson már fel!

Az első lelkeszképesítő vissgák szept. 10—11. napjain tartattak meg. A két teljes és két javító vizsga sikeresen ment végbe.

A második lelkeszképesítő vizsgálatra tizenötön jelentkeztek. A vizsgázók szép eredményt értek, amennyiben a jelentkezők közül négyen: *Boldizsár Bertalan, Illyés János, Kiss Géza és Stunda István* jeles, ötön jó hatan pedig elégséges oklevelet nyertek.

Az iskolai év ünnepélyes megnyitása szept. 13 án volt, amikor is a gyülekezeti éneklés után Marton János theol. dékán imádkozott s Rohoska József theol. tanár, prorektor tartott megnyitó beszédet. A gimnázium növendékeinek száma 396 rendes és 53 magántanuló. Az akadémiára 76 jogász és 23 hittanhallgató iratkozott be.

A főiskola igazgatósága internátust rendezett be a theologusok részére, hol 12 ifjú nyer ingyen lakást. Az igazgató-tanács pedig szept. 13—14-én tartott ülésén minden theologust felmentett a konviktusi díj fizetés kötelezettsége alól. Önmagát dicséri mind a két jótétemény!

Makkay Sándor theol. tanár a kolozsvári theol. akadémia meghívására eltávozott körünkéből. Őszintén sajnáljuk a nagytudású, meggyerő egyéniségű, jeles professor eltávozását s áldást kívánunk működésére.

Az egyházkerület a *Rádácsi György* theol. tanár nyugalomba vonultával megüresedett tanári állást *Harsányi Istvánnal*, a főgimnázium szorgalmas, munkás tudományos körökben ismert nevű vallástanárával töltötte be. Bizalomteljes várakozással tekintünk működése elé!

Papp Zoltán főgimnáziumi rendes tanárt a pápai ref. főgimnázium választotta meg tanárának, aki a meghívást elfogadta Midőn búcsút mondunk neki, kívánjuk, hogy áldás kísérje új otthonába s áldás koronázza munkáját az új munka mezején is.

Az Alma Mater filiáját, Végardót a verőfényes vasárnap délutánokon ez éven is felkeresik a theológusok s istenitiszteleket tartanak a pásztor nélküli nyájnak. Nemes és követésre méltó munka ez, melyet őszinte örömmel szemlélhetnek mindazok, akik szívükön viselik a pusztába szétszort csontoknak sorsát.

Az október 6-iki nemzeti gyász-ünnep alkalmával a városi templomban tartott istenitiszteleten K. Szabó Pál a főiskola ez évi seniora tartott alkalmi beszédet.

Október 31-ét a reformáció 401-ik évfordulóját kisebb szabású ünnepség keretében ünnepelte meg a főiskola. A teljes számban megjelent ifjúság előtt Marton János theol. dékán tartott hatalmas, gondolatokban gazdag, ünnepi beszédet. Ezután Illyés Bertalan hh szavalt egy alkalmi költeményt, mely a régmúlt szenvedő, gályarab kálvinista papjait rajzolta eléink eleven vonásokkal. Áldott az Isten ki adta e napot.

A Nemzeti Tanács. A nagy idők ügyeinek intézője városunkban is megalakult. Elnöke: Dr. Kiss Sándor. Ifjúságunkat Kósa Szabó Pál, Illyés Bertalan, Máthé Zoltán és Zombori László képviselik. Tevékeny részt vesz az ifjúság a polgárőrség munkájában is. Figyelmébe ajánljuk azonban az illetékes tényezőknek, hogy diák-ságunk mostani ellátása sehogysen alkalmas arra, hogy kellemesnek találhassuk az éjszakai kényszer sétákat. Konviktusi kosztunktól az alvó diák sem álmodik bikákkal, de az őrszolgálatot teljesítő még úgysem. A polgár, mikor elérkezik az éjfél, vagy a reggeli hat óra, hazamegy és vacsorálhat vagy reggelizhet. De mit csináljon a konviktista diák, akinek nincs tele éléskamrája. Kap ugyan a diák polgárőr egy éjszakára egy kevés kenyeret (sőt kapna teát is amit azonban sajnos nem forralhat fel szíve melegénél s így kénytelen lemondani róla) de ez nagyon kevés ahhoz, hogy egészséges szervezet zúgolódás nélkül virasszon éjszakákat. Ha a konviktus nem adhat (?) kielégítőbb vacsorát a polgárőr diáknak, intézkedjen e Nemzeti Tanács, mert nem csak Isten ígéjével és nemcsak *kenyérrel* él az ember!

Felelős szerkesztő üzenetei.

Feldspital 801. bei Salzburg. Névtelen levelekre nem válaszolunk.

Sz. A. Kassa. Köszönjük! Hogy volt? Hogy volt? De gyorsan.

K. G. Ungvár. Végre itt.

Érdeklődő. 1. Nem. 2. Első felelős szerkesztőnk dr. Rácz Lajos (ma a filozofia professora) volt. 3. Nagyon szívesen, ha megfelel.

Szerelmes. Szívügyekben dönteni? Fiatalok vagyunk!!

Jancsi. Hozzuk.

1917—18-ban végzett theologusok. Címüket közöljük Hradil Ágoston (Sauljhely, Széchenyi-tér 9) fényképésszel, aki az év végén készített képet utánvétellel azonnal küldi.

Dr. Görcs. Dicső. Itt hozzuk. Poetika tanára sirva fogja olvasni.

AZ ÉLETHAJÓN.

Röhögnek a hajók sárga vitorlákkal,
Kék, vörös kacajba fül bele az Ének.
Véres, csörgő láncok
Rozsdás, csúnya színben,
Csak égnék. Csak égnék.
Csak égnék . . .

Foszlik szét az Élet, vén sáros csikokkal,
Vaksi mámorában hördül a bösz elem.
Nagy iszapos Lélek
Hentereg a sárban,
Orvoshoz vigyenek
Orvoshoz velem.

Lapunk következő számát december 15-én zárjuk. Kéziratokat akkorra kérjük beküldeni felelős-szerkesztőnk címére.

Jelen számunkhoz postautalványt melléeltünk előfizetőink részére. Akik nem óhajtanak előfizetni, szíveskedjenek a lapot „nem fogadom el” megjegyzéssel visszaküldeni.

HUNGARIA

mosós vegytisztító intézet Sápatakon.

Van szereneseim a n. t. közönséget értesiteni, hogy a Rakóczi-utca n. mai kornak teljesen megfeleló

vegytisztító intézetet

létesítettem. Elvállalok minden e szakmába vágó munkát, u. m. férfi- és női ruhák, keztyűk, függönyök, szalagok, csipkék, nyakkendők és fehérneműek tisztítását. Kelme és ruhafestést minden színre elvállalok. A n. é. közönség b. pártfogását kérve, maradok tisztelettel

NEUMANN MÓR

mosós és vegytisztító intézete.

Gallérok rövid idő alatt készülnék. Szőrmetisztítás.

Alapítottott 1890.

Alapítottott 1890.

Spitz Antal

órá- és ékszerész, Sápatakon.

Ajánlja dús

raktárát mindennemű

ékszerek, nászajándékok és előrendű zseborák beszerzésére. — A nemes tanuló-iffjúságnak, lelkes, tanító uraknak árfelemezés nélkül előnyös részletfizetése is.

Vidékre a legnagyobb készséggel választékot küldök. Javítások a legpontosabban eszközöltetnek. Kitűnő villany elemünk van!

Koméniusz

mozgósínház Sápatakon.

Tökéletös, szolid képek több világhírű cégtől, Gyönyörű vidékek, állatfajok, ipari telepek, természeti szépségek ismertetése minden előadáskor.

Kitűnő előadások!!

Minden 2-ik vasárnap 2 előadás. D. u. 4-6-ig és 8-10-ig. Belépti díjak: Zártszék 1-60 K, 1-ső hely 1-30 K, II. hely 1 Kor., III. hely 70 fillér. Főiskolai, tanítóképződei ifjak jegyei egy hellyel magasabbra érvényesek. Gyermek 10 éven alul 10 fillér. **AZ IGAZGATÓSÁG.**

Leghírnevebb vendéglő Sápatakon

a

Feldmészter Hermané,

mely a mai modern igényeket teljesen kielégíti.

Izléses vendég helyiség.

Jó zamatú, ízes ételek, különféle hideg és meleg sülték. — Kiváló borok állandóan és olcsón kaphatók. — Kényelmes szállodai szobák.

1. Sárospatak Nagycigánd—Perbenyik—Királyhelmec										
Km.	1.	3.	5.	7.	Állomások		2.	4.	6.	8.
	Mv. I—III. osztály						Mv. I—III. osztály			
	600		729	—	érk.	Sátoraljaujhely felől érkezik	—	757	1225	—
	757	1225	915	—	△	Szerénec	—	606	—	418
69	660	918	520	—		Sárospatak Máv. p. u.	—	806	100	630
68	558	816	518	—		Sárospatak Eötvös utca	—	803	104	634
61	538	857	459	—		Elágazás Kenézlő felé (I. 2.)	—	821	130	653
58	524	848	450	—		× Rózsa (m. r. h.)	—	828	139	701
54	511	837	430	—		× Szophomok (m. r. h.)	—	838	00	712
50	457	825	430	—		× Györgyarló (m. r. h.)	—	847	10	721
45	441	811	416	—		Tiszakarád	—	902	232	736
43	434	805	410	—		× Örszem (m. r. h.)	—	907	237	741
38	418	752	357	—		× Pusztakarád (m. r. h.)	—	917	353	754
34	405	741	346	—		× Erzsébetmajor (m. r. h.)	—	928	306	805
30	355	732	357	736		Nagycigánd	—	410	936	836
28	—	725	330	749		× Kiscigándi tanya (m. r. h.)	—	415	941	843
22	—	711	317	732		× Budahomok (m. r. h.)	—	428	954	400
20	—	704	310	725		Zemplénricse	—	436	1001	417
15	—	651	257	709		× Monyha (m. r. h.)	—	447	1012	431
13	—	645	251	703		× Órhegy (m. r. h.)	—	452	1017	437
11	—	636	245	657		Zempléngárd	—	457	1023	448
4	—	622	228	635		Perbenyik átrakó	—	515	1041	508
4	—	620	26	631		Perbenyik máv. p. u.	—	517	1042	533
		617	1105	—		Csap felé	—	—	—	536
4	—	610	225	630		Sátoraljaujhely felé	527617	1 05	—	—
—	—	600	215	620	ind	Perbenyik máv. p. u.	518	1043	538	65
						Királyhelmec	érk.	528	1051	550

2. Sárospatak—Kenézlő										
Km.	31.	33.	35.	Állomások		30.	32.	34.	Km.	
	Mv. I—III. oszt.					Mv. I—III. oszt.				
	811		915	érk.	Sátoraljaujhely felől érkezik	—	1225	—		
	757		808	△	Szerénec	—	606	—	418	
17	750	315	715		Sárospatak Máv. p. u.	—	610	130	530	0
16	748	213	713		Sárospatak Eötvös utca	—	613	133	533	1
9	743	244	654		Elágazás Kenézlő felé (I. 1.)	—	632	152	552	8
7	720	245	645		× Vilmatanya (m. r. h.)	—	639	159	539	10
5	715	240	640		× Törökér (f. m.)	—	644	204	604	12
4	711	236	636		Szabolcsevis	—	646	209	609	14
0	702	227	627	ind.	Kenézlő	—	657	217	617	17

3. Perbenyik Máv. p. u. - Királyhelmec.									
Km.	51.	Állomások						52.	Km.
	Mv. I-III. o.							Mv. I-III. o.	
			Csap	felől	érkezik				
			Sátoraljaújhely	"					
			k Perbenyik Máv. p. u.	"	indul			140	
4			Királyhelmec	"	érkezik			150	4

1. Az indulási és érkezési idők közép-európai időre vonatkoznak.
2. Az éjjeli időt este 600-tól reggel 550-ig az órák számjegyének vastag betűi jelzi.
3. Az X-el jelölt megállóhelyeken a vonat csak fel- vagy leszálló utas jelentkezése esetén áll meg.
4. Aki jegy nélkül oly állomáson száll fel, ahol a jegyek eladása az állomás pénztáránál történik, a jegyen kívül egy koronás pótbjegyet, de legfeljebb a menetdíj kétszeresét tartozik megfizetni.
5. Első osztályú jegy helyett két III. osztályú jegy szolgáltatott ki.

Az üzletvezetőség